

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2013, čj. KUOK 5797/2013, sp. zn. KÚOK/105389/2012/ODSH-SD/310, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2014, čj. 22 A 50/2013–65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek **ve výši 5000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Ireny Wenzlové, advokátky, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce dne 6. 9. 2012 řídil osobní automobil značky Honda Civic v obci Klenovice na Hané. Hlídka Policie ČR, Dopravního inspektorátu Prostějov mu pomocí měřicího zařízení v místě, kde je stanovena maximální rychlost 50 km/hod., naměřila rychlost jízdy 97 km/hod. (tj. 94 km/hod. po odečtení možné odchylky +/- 3 km/hod). Policejní hlídka na místě sepsala oznámení o přestupku, které obsahuje rovněž vyjádření žalobce a jeho podpis. Žalobce svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých předpisů (zákon o silničním provozu) - překročení povolené rychlosti v obci. Tím měl spáchat přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.

[2] Rozhodnutím Magistrátu města Prostějov ze dne 14. 11. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše zmíněného přestupku a byl mu uložen trest ve formě pokuty ve výši 6000 Kč a zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný v záhlaví tohoto rozsudku označeným rozhodnutím potvrdil závěry prvostupňového orgánu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce ke Krajskému soudu v Brně žalobu. Krajský soud se neztotožnil s žalobní námitkou, podle níž správní orgány nezákonně odmítly zastoupení žalobce zmocněncem ze zahraničí (s adresou pro doručování v Panamě).

Další dva žalobní body krajský soud naopak shledal důvodnými. Správní orgány tak měly nedostatečně zjistit skutkový stav a porušit žalobcovo právo vyjádřit se ke shromážděným podkladům před vydáním rozhodnutí. Proto krajský soud rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Ke kasační stížnosti žalovaného zrušil Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu svým rozsudkem ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014–48. V tomto rozsudku zdejší soud vysvětlil, proč nemohl posuzovat otázku postupu správních orgánů při odmítnutí zastupování žalobce zmocněncem s bydlištěm v Panamě, třebaže právě o této otázce velmi obsáhle pojednával žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti. Dále Nejvyšší správní soud zdůraznil, že žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů, tak jak jej žalobce uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce svými tvrzeními nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisu plynou jasné důkazy, že žalobce vskutku řídil v obci rychlostí o 44 km/hod více než byla povolená rychlost. Z fotografie jasně plyne, že se tak stalo v zastavěné části obce. Veškerá v odvolání uplatněná žalobcova tvrzení byla jen ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy a žádné důkazy se správnímu orgánu nenabízely ani ze spisu nebo z kontextu věci. Žalobcovy výtky proti měření rychlosti jízdy a jeho správnosti zůstaly povýtce čistě obecné a akademické. K výsledku policistů by byl správní orgán povinen přistoupit jen tehdy, pokud by ve věci zůstávaly i nadále významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Žalobci nebyla ani upřena možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně správní orgán postavil své rozhodnutí.

[5] O věci proto podruhé rozhodoval krajský soud, který tentokrát žalobu zamítl. V podstatné míře přitom vyšel ze závěrů Nejvyššího správního soudu v právě citované kauze.

[6] Proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“).

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zvážil přípustnost kasační stížnosti, a to se zřetelem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je opakovaná kasační stížnost v téže věci přípustná jen tehdy, je-li jako její důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku. To ovšem stěžovatel netvrdí.

[8] Nutno na tomto místě zdůraznit, že i Nejvyšší správní soud sám je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán právním názorem, který v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, a právě proto je i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti omezena na ty důvody, které zdejší soud v téže věci doposud nevyřešil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[9] Stěžovatel předně zpochybňuje závěr krajského soudu, podle něhož jeho „*výtky proti měření rychlosti jízdy a jeho správnosti zůstaly povýtce čistě obecné a akademické. K výsledku policistů by byl správní orgán povinen přistoupit jen tehdy, pokud by ve věci zůstávaly i nadále významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna.*“ Tento závěr nicméně krajský soud v podstatě doslova převzal ze zrušovacího rozsudku NSS čj. 10 As 25/2014–48 (viz bod 24). Polemika s touto pasáží rozsudku je proto ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná.

pokračování

[10] Stejně tak jsou nepřipustné argumenty směřující ve prospěch zpochybnění měření rychloměrem Ramer. Zde krajský soud vyšel z argumentace v bodech 19 – 30 rozsudku NSS čj. 10 As 25/2014–48, i tato část kasační stížnosti je proto nepřipustná.

[11] Stěžovatel ke kasační stížnosti přiložil vyjádření výrobce měřícího zařízení, který, v jiné právní věci, uznal, že fotografie z měření, která vypadá zcela standardně a bezchybně, neprokazuje, že měřené vozidlo jelo naměřenou rychlostí, neboť nebyl dodržen úhel silničního rychloměru u vozovky. Nejvyšší správní soud tento důkaz neprovedl, neboť to nebylo s ohledem na shora cit. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. možné.

[12] Jediná část argumentace krajského soudu, kterou se Nejvyšší správní soud doposud nezabýval, je otázka postupu správních orgánů při odmítnutí zastupování žalobce zmocněncem s bydlištěm v Panamě. Tuto část rozsudku krajského soudu nicméně stěžovatel nezpochybnil.

[13] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační stížnost je dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. Nutno podotknout, že stěžovateli nebyl odepřen přístup k Nejvyššímu správnímu soudu, neboť o správnosti otázek odpovídajících jeho nynějším námitkám zdejší soud již jednou autoritativně rozhodl, a to v předchozím rozsudku. Stalo se tak i s přihlédnutím k argumentaci, kterou stěžovatel tehdy uplatnil ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného. Byla tak respektována i zásada *Audiatur et altera pars*.

[14] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatel zaplatil za podanou, nicméně nepřipustnou kasační stížnost soudní poplatek ve výši 5000 Kč, Nejvyšší správní soud mu dle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, tento poplatek vrací. Proto, jak uvedeno ve výroku III., bude stěžovateli k rukám jeho právní zástupkyně vrácen celý zaplacený poplatek ve výši 5000 Kč, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. listopadu 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu